

Arrest

nr. 141 035 van 16 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 februari 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. A. SAKHI MIR-BAZ, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Peshawar. U verklaarde Pakistan te hebben verlaten op 15 september 2011 toen u naar België reisde, waar u op 13 december 2011 een eerste asielaanvraag indiende. U haalde hierbij aan dat u Pakistan was ontvlucht uit vrees voor erewraak, omdat u er in het geheim huwde met uw geliefde S. K. (...), die in dit verband op 8 september 2011 door uw broer en uw neef werd vermoord. Op 27 augustus 2013 werd door het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat uw asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. U tekende hiertegen geen cassatieberoep aan bij de Raad van State. Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 7 augustus 2014. Uw tweede asielaanvraag steunt u op dezelfde asielmotieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag uiteen hebt gezet. Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legde u een kopie van een First Information Report (FIR) en een overlijdensakte neer. Op 28 augustus 2014 oordeelde het Commissariaat-generaal dat uw tweede asielaanvraag niet in overweging kon genomen worden. Op 22 september 2014 verklaarde u zich voor een derde maal vluchteling. In deze asielaanvraag herhaalde u uw eerdere asielmotieven en vertelde u dat u in een recent telefonisch contact met uw moeder vernam dat de Taliban naar u op zoek is omwille van uw liefdeshuwelijk en uw ontsnapping naar België. U voegde eraan toe dat het niet aanvaard wordt dat een vrouw van de Pashtounse Afridi-stam alleen in België verblijft en van een culturele vereniging deel uitmaakt. Op 10/10/2014 werd deze asielaanvraag wederom niet in overweging genomen gezien u geen elementen aanhaalde die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergrootten. Op 09/01/2015 diende u een vierde asielaanvraag die op 16/01/2015 in overweging werd genomen. De nieuwe elementen die u tijdens uw huidige asielaanvraag aanhaalt, zijn het feit dat u omwille van uw verwestersing risico op vervolging loopt in Pakistan. U geeft ook aan dat u omwille van uw illegaal vertrek uit Pakistan bij terugkeer door de luchthavenautoriteiten zal worden opgepakt. Voor het overige bleef u bij dezelfde motieven die tijdens uw vorige aanvragen werden behandeld. Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u meerdere foto's en video's neer. Uw advocaat schreef ook een begeleidende brief.

B. Motivering

Voorafgaand dient te worden opgemerkt dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien de manifeste ongeloofwaardigheid die bij u werd vastgesteld betreffende het door u verklaarde geheime huwelijk waardoor u ernstige problemen met uw familie kreeg. Zo bleek de door u neergelegde huwelijksakte vals te zijn en legde u weinig logische noch aannemelijke verklaringen af aangaande essentiële zaken in uw relaas. Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus werd vastgesteld dat u over een volwaardig intern vluchtalternatief beschikte rekening houdende met uw opleiding en het feit dat u een zus in Islamabad had wonen. Deze beslissing werd door de Raad bevestigd en u diende hiertegen geen cassatieberoep in. De daaropvolgende asielaanvragen werden telkenmale niet in overweging genomen gezien de door u nieuw aangebrachte elementen waaruit kon worden besloten dat zij de kans op internationale bescherming aanzienlijk verhoogden niet afdoende waren. Bijgevolg kan van u verwacht worden dat u tijdens uw vierde asielaanvraag nieuwe elementen aanbrengt die erop wijzen dat u alsnog in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is echter geenszins het geval.

Betreffende het feit als zou uw familie en de taliban u nog omwille van uw verboden huwelijk en omwille van het feit dat u zonder hun toestemming bent vertrokken willen vermoorden, dient te worden vastgesteld dat reeds werd geoordeeld dat dergelijk motieven manifest ongeloofwaardig zijn gezien de valse stuk(ken) die u naar voor bracht en de weinig geloofwaardige verklaringen die u inzake uw geheim huwelijk en uw redenen en bijgevolg omstandigheden van uw vertrek aflegde. Een loutere verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet en waarvan gesteld werd deze manifest ongeloofwaardig zijn, kan logischerwijs de geloofwaardigheid van die asielmotieven dan ook niet herstellen (CGVS p.2-4). Gezien u blijft vasthouden aan deze manifest ongeloofwaardige asielmotieven dient eveneens te worden besloten dat u doelbewust de ware omstandigheden en reden(en) van uw vertrek wenst achter te houden en geeft u op die manier de Belgische asielinstanties evenmin inzage in de (werkelijke) contacten met uw familie gezien u ditzelfde motief (verboden huwelijk) aanhaalde als reden waarom u, op het oppervlakkige contact met uw moeder na, geen enkel contact met uw broers of uw zus onderhoudt (CGVS p.2-3). Echter kan van iemand die internationale bescherming behoeft verwacht worden dat zij de bevoegde asielinstanties inzage geeft in de redenen, aanleiding van haar vertrek en de actuele omstandigheden, wat u geenszins doet.

Betreffende uw vrees voor uw familie omwille van uw verwestering dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk kan maken dat uw familie op de hoogte is van de levensstijl die u de laatste jaren in Europa hebt gehad. U gaf wel aan dat enkele foto's op de facebook-pagina van een Afghaan werden geplaatst. Echter kon u geen link tussen hem en uw familie aantonen en stelde u vaagweg dat het eventuele delen van die foto's een kettingreactie kan veroorzaken waardoor uw familie dit te weten kan komen (CGVS p.5-6, 9). Dergelijke loutere verklaringen kunnen echter weinig overtuigen, te meer de betreffende persoon die de foto's had gepost zelfs niet dezelfde nationaliteit als u of uw familie heeft. Betreffende de video's (nimisgroupe.com en wetransfer.com) dient evenzeer te worden vastgesteld dat redelijkerwijs niet kan worden aangenomen dat uw familieleden op dergelijke linken zouden stoten. U kon evenmin verklaren hoe zij op dergelijke video's zouden kunnen stoten (CGVS p.6-7). Het feit dat zij

zelfs niet op de hoogte zijn van het feit dat u in België verblijft, maakt dergelijke kettingreactie des te minder aannemelijk gezien zij klaarblijkelijk geen link via sociale media of andere kanalen met u hebben gevonden als ze zelfs van dergelijke basisinformatie niet op de hoogte zouden zijn (CGVS p.3). Overigens kan nog worden opgemerkt dat de door uw advocaat meegegeven link van een video (wettransfer.com) niet kan worden geopend wat het gevaar op verspreiding dan ook onbestaande maakt. Bijgevolg slaagt u er niet in om op basis van de door u neergelegde bewijsstukken aan te tonen dat u omwille van deze beelden door uw familie zou worden vervolgd.

Betreffende de verwestering op zich dient te worden gesteld dat u niet heeft aangetoond dat u bij terugkeer en aanpassing aan de geldende normen en waarden, fundamentele rechten zouden worden geschonden en dat bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden als onoverkomelijk dienen te worden beschouwd. Naast algemene verklaringen in de zin dat vrouwenrechten er niet worden gerespecteerd in een patriarchaal samenleven waar mannen de beslissingen nemen en u niet kan doen wat u wilt, concretiseerde u dit telkenmale door te stellen dat u er niet kan roken, drinken, uitgaan en niet de kledij kan dragen die u wilt. Daarnaast gaf u nog aan dat bijvoorbeeld omhelzingen of zwemmen met mannen in het openbaar evenmin kunnen en u hier kunt bidden wanneer u wilt in tegenstelling tot in Pakistan (CGVS p.3, 8, 10-12). Dergelijke elementen kunnen niet als fundamentele rechten worden aanzien waarvan een beknutting of inperking tot onmenselijke behandeling zou leiden. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u een goed contact met uw familie onderhield (totdat de problemen omwille van uw verboden huwelijk begonnen die zoals reeds gesteld ongeloofwaardig zijn) en zij klaarblijkelijk evenmin problemen hadden met uw liberale gedachten toen. U had er verder de mogelijkheden gekregen om te studeren, te werken en vrij met de auto rond te rijden. U gaf ook aan dat u er een gelukkig leven had vooraleer de door u verklaarde vervolgingsproblemen (die door mij als ongeloofwaardig werden bevonden), waren begonnen (CGVS p.3-4, 9, 10, CGVS 14/01/2013 p.3, 5-6)). Bijgevolg kan dan ook worden besloten dat u in Pakistan een relatief normaal leven leidde waarvan u zelf stelde dat u er gelukkig was. Hoewel u aangaf dat uw langdurig verblijf in België uw ogen hebben geopend en u beseft dat u als vrouw evenzeer recht heeft op vrijheid en gelijkheid, en bijgevolg bij terugkeer niet meer gelukkig kan zijn (CGVS p.10), maakt dat uw voorgeschiedenis en de (familiale) context evenmin redenen zijn om aan te nemen dat uw fundamentele rechten zouden worden geschonden bij terugkeer naar Pakistan.

U gaf verder ook aan bij een eventuele terugkeer voor een vrouwenorganisatie te werken zodat u vrouwen kan beïnvloeden in hun eventuele streven naar meer vrijheid. U gaf hierbij aan dat vrouwen het recht moeten hebben op hun eigen manier te leven, niet het slachtoffer van huiselijk geweld te worden en het recht hebben op (volwaardig) onderwijs (CGVS p.10, 12). Echter kan uit uw verklaringen geen verregaand engagement hiertoe worden afgeleid. Vooreerst haalde u dit in het verleden nooit aan hoewel dit reeds uw 4 de asielaanvraag is. Voorts kon u weliswaar één organisatie uit Pakistan benoemen die opkomt voor rechten van vrouwen, maar kon u geen enkele Belgische of andere internationale organisatie opnoemen die hiervoor opkomt (CGVS p.12-13). Dergelijke zeer beperkte kennis over organisaties die opkomen voor vrouwenrechten getuigt dan ook niet van een diepgeworteld engagement. Bijgevolg kan uw loutere bewering als zou u in Pakistan opkomen voor vrouwenrechten zonder hiervoor enig effectief engagement aan te tonen, niet volstaan om hierdoor een gegronde vrees voor vervolging in te roepen.

U stelde ten slotte dat u bij een eventuele gedwongen repatriëring vreest gearresteerd te worden omdat u het land illegaal hebt verlaten (CGVS p.7).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt evenwel niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke

en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Hierbij dient aansluitend te worden opgemerkt dat u manifest tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd betreffende uw afreis naar Europa. U verklaarde dat u Pakistan over land had verlaten en dat u niet in het bezit was van een internationaal paspoort. U zou via Iran en Turkije naar Griekenland hebben gereisd en zou op het gehele traject nooit een vliegtuig hebben genomen (CGVS p.7-8). Tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde u echter dat u per vliegtuig Pakistan had verlaten en via Dubai naar Teheran was gereisd. Uw moeder zou ook uw internationaal paspoort naar Islamabad hebben gebracht (CGVS 14/01/2013 p.8). Pas nadat u hiermee werd geconfronteerd stelde u dat uw moeder u uw internationaal paspoort in Islamabad had bezorgd en dat u per vliegtuig Pakistan had verlaten. U gaf hierbij aan dat uw visum voor Iran door de smokkelaar was geregeld. Gevraagd in welke zin u Pakistan illegaal had verlaten stelde u dan weer dat het niet om uw paspoort gaat of hoe u uw land heeft verlaten, maar dat uw leven in gevaar is (CGVS p.8). Dergelijke incoherente verklaringen doen dan ook ernstig vermoeden dat u op legale wijze en in het bezit zijnde van een internationaal paspoort Pakistan hebt verlaten.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier-zie vorige asielaanvraag), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is.

Zo is de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel gebleven. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig

bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch is het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er in 2013 plaatsvonden *targeted killings*. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen in het oog. Voorts blijkt dat het sektarisch geweld in de stad Karachi weliswaar oplaaide, doch dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreuraanslagen plaats.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn en toe te schrijven is aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd. Ook overheidspersoneel en de infrastructuur van de Pakistaanse overheid vormen doelwitten. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de situatie in Pck relatief stabiel en kalm is gebleven. In 2013 vonden er in geheel Pck zes aanslagen plaats, waarbij 18 doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans- Indiase grens 68 schendingen van het staakt-het-vuren plaats, doch er is geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten aan voornoemde grens.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie, dd. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en Pck voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pck actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een goed opgeleide vrouw bent die bovendien een zus in Islamabad heeft wonen. U gaf aan dat zowel het contact met uw zus als met uw schoonbroer altijd goed was geweest (CGVS p.3).

U haalde wel aan dat zij het risico niet zouden nemen omwille van de problemen die u met uw broers omwille van het verboden huwelijk had. Echter kon u de problemen met uw familie (broers en ooms) niet aannemelijk maken waardoor dergelijk risico niet aanvaard wordt. U gaf voorts aan dat zij u, los van de problemen met uw familie, wel zouden opvangen, maar dat zij de levensstijl die u gedurende de laatste 4 jaar in België hebt opgebouwd niet zullen aanvaarden (CGVS p.4, 11-12). Echter werd reeds gesteld dat bepaalde aanpassingen (zoals omgang met mannen, uitgaan en bepaalde kledingvoorschriften) van uwentwege om zich aan bepaalde culturele standaarden of normen aan te passen geen inbreuk vormen op uw fundamentele rechten en dergelijke aanpassingen dan ook niet als onoverkomelijk kunnen worden beschouwd. U en uw advocaat gaven verder aan dat u moeilijkheden zou hebben om werk te vinden en dat het voor een alleenstaande vrouw niet mogelijk is om alleen in Pakistan te leven (CGVS p.8). Uw advocaat verwijst hierbij naar een UK rapport waarin verwezen wordt naar de problemen die een alleenstaande vrouw kan ondervinden en eveneens naar problemen die vrouwen kunnen ondervinden om werk te vinden. Echter werd geopperd dat u bij uw zus en uw schoonbroer kan leven, waardoor u niet alleen hoeft te leven. Betreffende de problemen om werk te vinden refereerde uw advocaat naar een artikel waarin het voorbeeld wordt gegeven van een vrouw die ondanks haar medisch diploma niet kon werken omdat zij van haar familie verplicht was te trouwen. Voorts wordt er verwezen dat slechts 20 procent van de vrouwen werkte terwijl dit bijna 80 procent voor de mannen was (brief advocaat). Echter blijkt dat u ook in Peshawar kon werken, u hoogopgeleid bent, u een gedegen talenkennis hebt (waaronder het Engels) en uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt blijkt dat er in Islamabad veel werkmogelijkheden zijn waardoor het feit dat er discriminatie op de arbeidsmarkt voor vrouwen is in Pakistan onvoldoende is om aan te nemen dat het voor u niet mogelijk zou zijn om er te werken of dat uw familie u dit zou verbieden (landeninformatie 3). Bijgevolg kan gezien u de problemen met uw familie niet aannemelijk kan maken, u een zus in Islamabad heeft met wie u altijd een goed contact heeft gehad en u zowel over professionele ervaring als over een gedegen opleiding beschikt, besloten worden dat u zich ergens anders in Pakistan kunt vestigen.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u en uw advocaat voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

De foto's (zwemmen, kajakken en met zowel vrouwelijke als mannelijke vrienden gefotografeerd) en video's (1 fragment kon niet worden geopend terwijl u op het andere aan het dansen bent met zowel mannelijke als vrouwelijke personen) indiceren dat u bepaalde westerse gewoonten hebt overgenomen wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken. Echter kan een eventuele beknutting van deze gewoonten niet gezien worden als een schending van een fundamenteel recht zouden en kunnen eventuele aanpassingen van uwentwege aan bepaalde culturele normen en mores niet als onoverkomelijk worden gezien. Betreffende de video op 'we transfer' stelde uw advocaat dat u erin zei zelfmoord te willen plegen. Echter kunnen de omstandigheden noch de ernst van deze (eventuele) uitspraken worden nagegaan waardoor deze loutere bewering rond uw psychische toestand bovenstaande vaststellingen niet kan wijzigen.

In zijn brief stelt uw advocaat aan de hand van enkele citaten uit mensenrechtenrapporten dat de situatie voor vrouwen in Pakistan slecht is. Hierbij refereert hij vooral naar geweldplegingen tegen vrouwen (huiselijk geweld, zuuraanvallen, erwraak en verkrachting) die zich in Pakistan voordoen en dat de politie hiertegen weinig krachtdadig optreedt en in sommige gevallen zelfs medeverantwoordelijk is. Ten eerste zijn dit algemene gegevens en blijkt nergens uit uw relaas dat van dergelijke zaken in het verleden het slachtoffer zou zijn geweest. Bovendien zijn vele van die zaken familie-gerelateerd en blijkt dat niet kan worden aangenomen dat u door uw familie werd of het risico loopt te worden vervolgd. Dergelijke algemene verwijzingen naar geweldplegingen tegen vrouwen kunnen dan ook niet volstaan om een actuele en persoonlijke vrees bij u vast te stellen. Voorts wordt in de brief gewezen op het sliding scale principe (hoe meer een persoon aantoonst dat hij om specifieke redenen kan worden geveiseerd, hoe lager de mate van willekeurig geweld vereist zal zijn). Hoewel kan worden aangenomen dat u een verhoogde kans op persoonlijke vervolging kan hebben indien u dezelfde levensstijl onderhoudt zoals u dit in België doet, dient te worden bemerkt dat reeds werd vastgesteld dat het niet onredelijk is te verwachten dat u bepaalde aanpassingen doet conform aan bepaalde culturele normen dewelke geen inbreuk zijn tegen fundamentele rechten en niet als onoverkomelijk door u

kunnen worden beschouwd om bepaalde problemen te vermijden. De bemerking in zijn brief als zou de 'step by step approach' (verschillende voorwaarden waaraan moet worden voldaan om een status te krijgen) moeten worden toegepast, werd reeds gesteld dat de door u verklaarde problemen met uw familie niet geloofwaardig zijn, de eventuele aanpassingen van uwentwege conform bepaalde culturele normen en mores niet onoverkomelijk zijn en u over een volwaardig intern vluchtalternatief beschikt waardoor u niet in aanmerking komt voor de Vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 48/5, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van "artikel 3 EVRM juncto schending artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet" en van "de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto schending van het zorgvuldigheidsbeginsel".

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij onderhavige asielaanvraag opnieuw steunt op het door haar voorgehouden asielrelaas voorgehouden bij haar eerste asielaanvraag. De eerste asielaanvraag van verzoekende partij van 13 december 2011 werd door verwerende partij bij beslissing van 27 augustus 2013 ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 115 893 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 18 december 2013, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State (administratief dossier, stuk 14, map eerste asielaanvraag). Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest.

Verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij voorgehouden bij haar eerdere asielaanvraag te herstellen.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat verwerende partij ten onrechte stelt dat zij geen nieuwe elementen aangebracht heeft die erop kunnen wijzen dat zij alsnog in aanmerking kan komen voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus, gezien haar meervoudige asielaanvraag immers in overweging werd genomen, hetgeen enkel gebeurt indien een asielzoeker nieuwe elementen voorlegt die de kans aanzienlijk groter maken voor de toekenning van internationale bescherming, wijst de Raad erop dat door verwerende partij in de bestreden beslissing geenszins louter *prima facie* werd geoordeeld of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, doch heeft verwerende partij, na het nemen van een beslissing tot inoverwegingname van de meervoudige asielaanvraag van verzoekende partij (administratief dossier, stuk 7), de nieuwe elementen ten gronde onderzocht. Evenwel werd door verwerende partij besloten dat deze nieuwe elementen niet van aard zijn aan te tonen dat verzoekende partij alsnog in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.6.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij betreffende haar vrees voor haar familie omwille van haar verwestering niet aannemelijk heeft kunnen maken dat haar familie op de hoogte is van de levensstijl die zij de laatste jaren in Europa heeft gehad, verwijst verzoekende partij naar de door haar gegeven verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat zij problemen heeft met veel mensen van de Pakistaanse nationaliteit. Gezien deze asielzoekers Facebookvrienden van elkaar zijn, is de kans reëel dat ook haar familie of vrienden in Pakistan deze foto's te zien zal krijgen. Verwerende partij heeft nagelaten met deze verklaringen rekening te houden. Voorts meent verzoekende partij dat verwerende partij ten onrechte stelt dat de link van een video niet kan worden geopend en wijst er vervolgens op dat haar raadsman in zijn begeleidende brief d.d. 5 januari 2015 verwezen heeft naar de link '[http://www.nimisgroupe.com/\(...\)](http://www.nimisgroupe.com/(...))'. De link bevat een video waarin verzoekende partij te zien is terwijl zij aan het lezen, aan het dansen en aan het acteren is.

2.2.6.2. De Raad bemerkt vooreerst dat, wanneer aan verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd wordt van waar de personen komen met wie zij problemen kent en die de foto's zouden kunnen posten op sociale media, verzoekende partij verklaart dat het om twee Afghanen gaat en één Pakistaan (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 26/01/2014, p. 6). De persoon die de foto's op Facebook plaatste, heeft de Afghaanse nationaliteit (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 26/01/2015, p. 6). Verder blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij niet dat de Pakistaan die haar lastig viel op de hoogte zou zijn van de foto's (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 26/01/2015, p. 9). Gezien de persoon die de foto's had gepost zelfs niet dezelfde nationaliteit als verzoekende partij of haar familie heeft en verzoekende partij evenmin een link tussen hem en haar familie kon aantonen, kan de vage verklaring van verzoekende partij dat het eventuele delen van die foto's een kettingreactie kan veroorzaken waardoor haar familie dit te weten kan komen dan ook geenszins overtuigen.

Verder stelt de Raad vast dat het betoog van verzoekende partij dat verwerende partij onterecht stelt dat de link 'http://www.nimisgroupe.com/(...)' niet zou werken berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers stelt verwerende partij dat de link van een video op 'wettransfer.com' – en niet de link 'http://www.nimisgroupe.com/(...)' – niet kan worden geopend, hetgeen wordt gestaafd door de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 11, landeninformatie, deel 4). Waar verzoekende partij opmerkt dat de link 'http://www.nimisgroupe.com/(...)' een video bevat waarop zij te zien is terwijl zij aan het lezen, aan het dansen en aan het acteren is, wijst de Raad erop dat door verwerende partij werd gemotiveerd dat redelijkerwijs niet kan worden aangenomen dat de familieleden van verzoekende partij op dergelijke linken zouden stoten, dat verzoekende partij evenmin kon verklaren hoe zij op dergelijke video's zouden kunnen stoten en dat het feit dat haar familieleden zelfs niet op de hoogte zijn van het feit dat verzoekende partij in België verblijft, een kettingreactie van het delen van de video's des te minder aannemelijk maakt gezien zij klaarblijkelijk geen link via sociale media of andere kanalen met verzoekende partij hebben gevonden als ze zelfs van dergelijke basisinformatie niet op de hoogte zouden zijn. Daarnaast werd desbetreffend nog door verwerende partij opgemerkt dat uit de video weliswaar blijkt dat verzoekende partij bepaalde westerse gewoonten heeft overgenomen, doch dat een eventuele beknotting van deze gewoonten niet gezien kan worden als een schending van een fundamenteel recht en dat eventuele aanpassingen van verzoekende partij aan bepaalde culturele normen en mores niet als onoverkomelijk kunnen worden gezien. Het louter opnieuw verwijzen naar deze link met een video van haar volstaat allesbehalve om desbetreffende motiveringen van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

2.2.7.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing omtrent de verklaring van verzoekende partij bij een eventuele terugkeer voor een vrouwenorganisatie te werken zodat zij vrouwen kan beïnvloeden in hun eventuele streven naar meer vrijheid, stelt verzoekende partij dat verwerende partij er ten onrechte vanuit gaat dat iemand die voor vrouwenrechten opkomt ook de naam van de organisatie moet kennen en tevens onterecht een verregaand engagement van verzoekende partij verwacht. Verzoekende partij heeft evenwel nooit beweerd dat zij jarenlang bezig was met haar politieke activiteiten.

2.2.7.2. De Raad is evenwel van oordeel dat, gezien uit de verklaringen van verzoekende partij geen verregaand engagement blijkt, verwerende partij terecht bemerkt dat de loutere bewering van verzoekende partij als zou zij in Pakistan opkomen voor vrouwenrechten, zonder hiervoor enig effectief engagement aan te tonen, niet kan volstaan om hierdoor een gegronde vrees voor vervolging in te roepen.

2.2.8.1. In verband met de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij bij terugkeer en aanpassing aan de geldende normen en waarden, fundamentele rechten zouden worden geschonden en dat bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden als onoverkomelijk dienen te worden beschouwd, betoogt verzoekende partij dat zij haar levensstijl als een politieke overtuiging beschouwd. Volgens verzoekende partij moet iedere vrouw over dit recht beschikken, onafhankelijk van waar ze woont of tot welke godsdienst zij behoort. Van verzoekende partij kan geenszins gevraagd worden afstand te doen van haar politieke overtuiging, hetgeen een schending van het Vluchtelingenverdrag zou uitmaken. Verzoekende partij benadrukt dat haar persoonlijkheid volledig veranderd is en dat zij dermate verwesterd is dat zij niet meer op een Pashtounse vrouw lijkt. Dit betreft een eigenschap waarvan zij onmogelijk afstand kan, mag en wil nemen.

2.2.8.2. Daar waar verzoekende partij oppert dat zij haar levensstijl als een politieke overtuiging beschouwt en dat vrouwen over meer vrijheid moeten beschikken, wijst de Raad op hetgeen reeds gesteld werd in punt 2.2.7.2., met name dat uit de verklaringen van verzoekende partij geenszins een verregaand engagement blijkt inzake het opkomen voor vrouwenrechten. Verder bemerkt de Raad dat het feit dat verzoekende partij niet dezelfde vrijheden kan genieten die zij hier wel heeft gekend, niet volstaat om in hoofde van verzoekende partij een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden. Deze beperkingen zijn immers gebaseerd op de in Pakistan heersende culturele normen en waarden en betreffen algemene in Pakistan geldende regels. In dit verband wijst de Raad er nog op dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk en verzoekende partij toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij haar terugkeer en aanpassing aan de geldende normen en waarden. Door verwerende partij werd immers reeds vastgesteld dat verzoekende partij haar algemene verklaringen in de zin dat

vrouwenrechten niet worden gerespecteerd in een patriarchale samenleving waar mannen de beslissingen nemen en zij niet kan doen wat zij wilt, concretiseerde door te stellen dat zij er niet kan roken, drinken, uitgaan en niet de kledij kan dragen die zij wilt, dat omhelzingen of zwemmen met mannen in het openbaar evenmin kunnen en dat zij hier kan bidden wanneer zij wilt in tegenstelling tot in Pakistan. Verwerende partij oordeelt desbetreffend terecht dat dergelijke elementen niet als fundamentele rechten kunnen worden beschouwd waarvan een beknotting of inperking tot onmenselijke behandeling zou kunnen leiden. Evenmin toont verzoekende partij aan dat zij in zulke mate zou verwesterd zijn dat zij zich niet meer zou kunnen houden aan de Pakistaanse wetten, regels en gebruiken. Voorts werd er in de bestreden beslissing nog op gewezen dat de voorgeschiedenis van verzoekende partij en haar (familiale) context evenmin redenen zijn om aan te nemen dat haar fundamentele rechten zouden worden geschonden bij terugkeer naar Pakistan. Immers blijkt uit haar verklaringen dat zij een goed contact met haar familie onderhield (totdat de problemen omwille van haar verboden huwelijk begonnen die evenwel ongeloofwaardig werden bevonden), dat haar familie klaarblijkelijk evenmin problemen had met haar liberale gedachten toen, dat zij er de mogelijkheden gekregen had om te studeren, te werken en vrij met de auto rond te rijden en dat zij aangaf er een gelukkig leven te hebben gehad vooraleer de door haar verklaarde vervolgingsproblemen – die ongeloofwaardig werden bevonden – waren begonnen. De Raad besluit dan ook dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij haar terugkeer en aanpassing aan de geldende normen en waarden.

2.2.9. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog citeert uit een aantal mensenrechtenrapporten omtrent geweldplegingen tegen vrouwen die zich in Pakistan voordoen en tevens verwijst naar het “sliding scale”-principe en de “step by step approach”, stelt de Raad vast dat dit een loutere herhaling betreft van hetgeen reeds door haar raadsman werd aangehaald in diens brief (administratief dossier, stuk 10, documenten, deel 1). Evenwel werd desbetreffend door verwerende partij in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd: *“In zijn brief stelt uw advocaat aan de hand van enkele citaten uit mensenrechtenrapporten dat de situatie voor vrouwen in Pakistan slecht is. Hierbij refereert hij vooral naar geweldplegingen tegen vrouwen (huiselijk geweld, zuuraanvallen, erewraak en verkrachting) die zich in Pakistan voordoen en dat de politie hiertegen weinig krachtadig optreedt en in sommige gevallen zelfs medeverantwoordelijk is. Ten eerste zijn dit algemene gegevens en blijkt nergens uit uw relaas dat van dergelijke zaken in het verleden het slachtoffer zou zijn geweest. Bovendien zijn vele van die zaken familie-gerelateerd en blijkt dat niet kan worden aangenomen dat u door uw familie werd of het risico loopt te worden vervolgd. Dergelijke algemene verwijzingen naar geweldplegingen tegen vrouwen kunnen dan ook niet volstaan om een actuele en persoonlijke vrees bij u vast te stellen. Voorts wordt in de brief gewezen op het sliding scale principe (hoe meer een persoon aantoont dat hij om specifieke redenen kan worden geviséerd, hoe lager de mate van willekeurig geweld vereist zal zijn). Hoewel kan worden aangenomen dat u een verhoogde kans op persoonlijke vervolging kan hebben indien u dezelfde levensstijl onderhoudt zoals u dit in België doet, dient te worden bemerkt dat reeds werd vastgesteld dat het niet onredelijk is te verwachten dat u bepaalde aanpassingen doet conform aan bepaalde culturele normen dewelke geen inbreuk zijn tegen fundamentele rechten en niet als onoverkomelijk door u kunnen worden beschouwd om bepaalde problemen te vermijden. De bemerking in zijn brief als zou de ‘step by step approach’ (verschillende voorwaarden waaraan moet worden voldaan om een status te krijgen) moeten worden toegepast, werd reeds gesteld dat de door u verklaarde problemen met uw familie niet geloofwaardig zijn, de eventuele aanpassingen van uwentwege conform bepaalde culturele normen en mores niet onoverkomelijk zijn en u over een volwaardig intern vluchtalternatief beschikt waardoor u niet in aanmerking komt voor de Vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.”*. Het louter letterlijk herhalen van deze elementen die werden aangehaald in de brief van haar raadsman en dewelke reeds in overweging werden genomen in de bestreden beslissing, maakt geen weerlegging uit van de desbetreffende motivering van verwerende partij. Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.10. Uit hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de nieuwe gegevens die verzoekende partij heeft aangebracht niet van aard zijn om aan te tonen dat zij alsnog in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus. Derhalve kan verzoekende partij noch de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit

het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoekende partij redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij in dat deel van het land blijft. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat verzoekende partij beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in een van de grote Pakistaanse steden in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en Pakistan controlled Kashmir (PcK), bijvoorbeeld Islamabad, waar blijkens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, meer bepaald de *“COI Focus”* betreffende *“Pakistan – Actuele veiligheidssituatie”* van 18 februari 2014 en de *“COI Focus”* betreffende *“Pakistan – Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie”* van 12 november 2014 (administratief dossier, stuk 12, map derde asielaanvraag, landeninformatie, deel 1; administratief dossier, stuk 11, landeninformatie, deel 2), actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In haar verzoekschrift betwist verzoekende partij dat zij beschikt over een intern vestigingsalternatief. Immers is er in Pakistan sprake van een patriarchale samenleving vol met stereotypes. Het is onmogelijk voor haar om zich in een andere provincie te vestigen. Zij verwijst desbetreffend naar een UK rapport waarin verwezen wordt naar de problemen die een alleenstaande vrouw kan ondervinden en eveneens naar problemen die vrouwen kunnen ondervinden om werk te vinden.

De Raad bemerkt evenwel dat, daar waar verzoekende partij stelt dat er in Pakistan sprake is van een patriarchale samenleving vol stereotypes, reeds werd opgemerkt dat bepaalde aanpassingen (zoals omgang met mannen, uitgaan en bepaalde kledingvoorschriften) van harentwege om zich aan bepaalde culturele standaarden of normen aan te passen geen inbreuk vormen op haar fundamentele rechten en dergelijke aanpassingen dan ook niet als onoverkomelijk kunnen worden beschouwd. Wat betreft de verwijzing naar de problemen die alleenstaande vrouwen kunnen ondervinden, wijst de Raad erop dat verwerende partij dienaangaande opmerkt dat verzoekende partij bij haar zus en haar schoonbroer kan leven, waardoor verzoekende partij niet alleen hoeft te leven. In verband met het argument van verzoekende partij dat vrouwen in Pakistan problemen kunnen ondervinden om werk te vinden, werd er door verwerende partij dan weer op gewezen dat verzoekende partij ook in Peshawar kon werken, zij hoogopgeleid is, zij een gedegen talenkennis heeft en dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat er in Islamabad veel werkmogelijkheden zijn waardoor het feit dat er discriminatie op de arbeidsmarkt voor vrouwen is in Pakistan onvoldoende is om aan te nemen dat het voor verzoekende partij niet mogelijk zou zijn om er te werken of dat haar familie haar dit zou verbieden. De Raad stelt dan ook vast dat verzoekende partij desbetreffend niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Gelet op het voorgaande en rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij, kan van haar dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat zij zich in Islamabad vestigt.

De motivering van verwerende partij omtrent de veiligheidssituatie in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en Pakistan controlled Kashmir (PcK) wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

Bijgevolg maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 10 en 11) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor in het gesloten centrum van Brugge d.d. 26 januari 2015 de kans kreeg om te verduidelijken welke nieuwe elementen zij in het kader van haar huidige asielaanvraag

aanvoert en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pasjtoe en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

J. BIEBAUT